

Något om frestelser för en ordets förkunnare

Mycket käre broder i Kristus! Herren, vår tröst, vår frid, han lever, vi skola ock leva! Vad nu beträffar N. N. och alla dylika fall, så fäster jag icke så mycken vikt vid ett och annat felaktigt och tvetydigt uttryck, som han kan hava haft; sådana kunna lätt undfalla oss vid vårt bästa bemödande att blott rätt kraftigt uttala evangeliets hemlighet; men två ting nämner du i brevet, vilka äro betydligt viktigare och vådligare, nämligen att det hos honom märkes ett bemödande att vara ny och originell i tolkningsväg, och för det andra ett uppsåtligt undvikande av förmaningspredikan för att icke bliva stämplad såsom lagisk ivrare eller blott för att alltid vederkvicka och få se glada ansikten.

Bägge dessa företeelser, vilka ofta nog visa sig, tror jag förtjäna sådan uppmärksamhet, att den, som får nåd att där gå en svag och frestad broder till mötes med en kärleksfull varning, gör visserligen en god gärning. Det förstnämnda eller begäret att framkomma med nyheter i tolkning, är både till sin grund (fåfänga i andliga ting) och till sina verkningar (löslighet, villrådighet, söndringar, ja, stundom villfarelser) av betänkligaste natur. Att alltid vilja vara ljuvlig och vederkvicka med evangelium är en barnslig svaghet, som mest vidlåder oss under resor och sådana bröder, som resa, men kan dock medföra en förvillelse, såsom att detta skall vara det rättaste. De stationära talarna, vilka hinna se åhörarnas behov av förmaning och därför predika sådan, bliva därigenom stundom ansedda för mindre evangeliska.

Ack, käre broder, kan du med hulda, ödmjuka förmaningar mot sådana företeelser tjäna oss, så gör det. Det är i synnerhet sådana bröder och systrar, vilka icke själva äro bland talarnas (de offentliga talarnas) antal, som böra tjäna dessa med små erinringar, ty om den ene talaren gör detta åt den andre, så kan det lättare tagas såsom partisak eller dylikt. Ack, huru mycken uselhet och jämmer som vidlåder den arma församlingen!

Du nämner, huru tecken av verklig löslighet och otålighet för förmaningar visa sig bland eder. Det kan jag lätt tro. Sådant visar sig även här, stundom så betänkligt, att jag blir hjärtängslig och endast kan ropa till Herren – utom att jag väl ock ropar i predikstolen. Vad nu eder ort angår, så säg något förtroligt ord därom till edra talare, så äro ju dessa bröder nog förståndiga att akta på behoven. Och sedan fån I befalla saken åt den store, gode herden för fåren.

C-O Rosenius 1863

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com